

— Δὲν σὰς τὸ κρύπτω· ὁ ἀσθενὴς εὐρίσκεται εἰς κίνδυνον, δὲν θὰ ἐκάνετε δὲ ἀσχημα νὰ συγκαλέσετε ἰατρικὸν συμβούλιον.

Τὸ μειδίαμα τοῦ φωτογραφηθέντος.

Λάβετε φυσικὴν στάσιν. — Ὀλίγον πρὸς ἀριστεράν . . . Ἡ κεφαλὴ μᾶλλον πρὸς τὰ ὀπίσω. Κάλιστα· ἀλλὰ φαίνεσθε κατηφῆς. Μειδιάσατε, παρακαλῶ . . . Ἀκόμη ὀλίγον. Ἀκόμη. Προσπαθήσατε ν' ἀναπολήσετε εὐάρεσόν τι ἀντικείμενον. Μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἔχετε τὴν εἰκόνα σας μὲ ἐν μειδίαμα.

Τὸ μειδίαμα τοῦ νεοῦπανδρου.

Ὁ νεοῦπανδρος καθ' ἑαυτὸν: *Εξόδα ἐπὶ ἐξόδων! Ἡ Μαρία δυστυχῶς ἀγαπᾷ τὴν πολυτέλειαν. Αἱ παρατηρήσεις μου σήμερον τὴν δυσηρέστησαν . . . Ποῦ θὰ πάμε; *Α! ἤμην πολὺ ἡσυχώτερος πρὶν νυμφευθῶ . . . Νᾶ, οἱ φίλοι μου ἔρχονται νὰ μὲ συγχαρῶσι.

Οἱ φίλοι: Σὰς συγχαίρομεν, σὰς συγχαίρομεν!

— Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ! — Καὶ ὁ νεοῦπανδρος μειδιᾷ, ἀλλὰ καθ' ἑαυτὸν ἐπαναλαμβάνει: «Ἡμην πολὺ ἡσυχώτερος πρὶν νυμφευθῶ».

Τὸ μειδίαμα τῆς φίλης.

*Α! ἀγαπητὴ Ἐλένη, ὅποια εὐχάριστος ἐκπληξίς! Πρὸ ὀλίγου ἀνεφέραμεν τὸ ὄνομά σου. Εἶσαι καλὰ; Πόσον ὠραῖα εἶσαι ἐνδεδυμένη! Νᾶ ἴδω τὸ φόρεμά σου . . . Εἶνε πραγματικῶς λίαν ἐπιτυχημένον. (Χαμηλῇ τῇ φωνῇ εἰς τὴν σύντροφόν της): Τί κακοφτιασμένον φόρεμα!

Τὸ μειδίαμα τοῦ πεσόντος κατὰ γῆς

Ὁ κ. ** ὠλίσησεν ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου καὶ ἐξηπλώθη φαρδὺς πλατύς.

— Ἐκτυπήσατε πολὺ;

— Δὲν εἶνε τίποτε, εὐχαριστῶ, — καὶ μειδιᾷ.

Τὸ μειδίαμα τοῦτο ἔχει τὸ χαρακτηριστικὸν ὅτι ὁμοιάζει πολὺ πρὸς μορφασμὸν. ?

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Διάλογος ἐν αἰθούσῃ χοροῦ:

Ὁ λόγος εἶνε περὶ κυρίας, ἧτις βασιλεύει, καὶ τῆς ὁποίας ἡ ὠριμος ἡλικία εἶνε πρόδηλος, μὲ ὅλα τὰ πολλὰ καὶ διάφορα τεχνάσματά της.

— Εἶνε τοῦλάχιστον σαράντα πέντε ἐτῶν. . .

— Δὲν γνωρίζω. . . Αὐτὴ κρύπτει τὴν ἡλικίαν της.

— Ὅχι καὶ τόσον καλὰ. . . διότι ὅλος ὁ κόσμος τὴν εὐρίσκει.

Μεταξὺ τραπεζιτῶν: *

— Εἶνε ἀπορίας ἄξιον πῶς ὁ κ. Α. ἐπλούτησε τόσον γρήγορα, ἐνῶ εἶχε μεγάλα κεφάλαια τιμιότητος.

— Ἴσα ἴσα δι' αὐτό. . . Τὰ κεφάλαιά του αὐτὰ τὰ ἐξεποίησεν εἰς τιμὰς ἐπωφελεστάτας.

* *

Τεμάχιον διαλόγου, ὃν ἤκουσάν τινες ἐν τινι χορῷ:

— *Α, νά! Ἡ Κε **, ἡ ὁποία ἀπεφάσισε τέλος πάντων νὰ μὴ εἶνε δεκοτέ.

— Ἐπὶ τέλους ἐνόησεν, ὅτι ἔφθασε πλέον ἡ στιγμή νὰ βίψῃ πέπλον ἐπὶ τοῦ παρελθόντος. . .

* *

Δύο φίλοι ἐθαλασσοπόρουσαν ἐντὸς ἀτμοπλοίου. «Φίλε μου, εἶπεν ὁ εἰς πρὸς τὸν ἄλλον, δὲν μοι λέγεις, τί διαφορά ὑπάρχει μεταξὺ ἀτυχίας καὶ δυστυχήματος;»

— Ἰδοῦ, εἶπεν ὁ ἄλλος. Ἐάν τώρα ἡ πενθερά μου ἐπιπτεν εἰς τὴν θάλασσαν, θὰ εἴχομεν ἐν ἀτύχημα, ἐάν ὅμως τὴν ἐσωζέ τις, τοῦτο θὰ ἦτο δυστύχημα.

~~~~~

Τρεῖς κυρίαι ἤριζον περὶ τοῦ κάλλους αὐτῶν τοῦ . . . ἀνυπόκριτου. Παρατυχῶν ἀστείβς τις καὶ ἀκούσας τὴν ἔριν εἶπεν εἰς αὐτάς:

*Ἀφήσατε τὰς ἔριδας, διότι καὶ αἱ τρεῖς σας εἰς ἴσου εἶσθε ὅμοιαι . . . διαφορά καμμία.

*Ἐάν ὁ Πάρις ἤρχετο κριτὴς τῆς καλλονῆς σας, τὸ μῆλον θὰ τὸ ἔκοπτεν εὐθὺς εἰς μέρη τρία. . .

τῶν κυριῶν τὰ πρόσωπα ἠκτινοβόλουν ὑπὸ χαρῆς, ἀλλ' ὁ ποιητὴς προσέθηκε:

« καὶ θὰ τὸ ἔρωγε . . .

**Φ. .

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

Ἡ οἰκογένεια ** ἐδέχετο συχνὰ εἰς γεῦμα τὸν βουλευτὴν *

Κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας μεγάλη ἦτο ἡ χαρὰ τοῦ μικροτέρου παιδίου τῆς οἰκογενείας.

Ὁ βουλευτὴς τὸ ἐρωτᾷ:

— Σ' ἀρέσει λοιπὸν πολὺ ποῦ ἔρχομαι καὶ τρώω μαζὺ σας;

— Ὡ! νά! . . .

— Γιατί μ' ἀγαπᾷς πολὺ, δὲν εἶνε ἔτσι;

— *Α! ὄχι· γιατί κάνουμε ἕνα φαγὶ περισσότερο.

Ἡμέραν τινὰ εἰς τῶν κομψομένων μας παρουσιάζεται εἰς τινὰ τραπεζίτην καὶ ζητεῖ δάνειον χιλίων φράγκων, ἅτινα ὁ τραπεζίτης τῷ δίδει, χωρὶς ἐλπίδα νὰ τὰ ξαναἴδῃ.

Μετὰ τρεῖς μῆνας παρουσιάζεται ὁ ὀφειλέτης φέρων τὰ χίλια φράγκα.

— Καθὼς φαίνεται, λέγει ὁ τραπεζίτης εἰς τὸν ταμίαν του, δίδων αὐτῷ τὰ χρήματα, ὁ κύριος οὗτος δὲν θὰ μὰς κοστίσῃ χίλια φράγκα, ἀλλὰ δύο χιλιάδες! . . .

Κύριός τις ἔλεγεν ἐσχάτως εἰς τὸν ἀμαξηλάτην του:

— Μὰ, Νικόλα, αὐτὸ κατήνησεν ἀνυπόφορον· αἰωνίως 'ς τὸ καπηλειὸ θὰ σ' εὐρίσκουν νὰ παίζης τὰ χαρτιά . . .

— *Ἄν ὁ κύριος κατῳρθονε νὰ μ' ἔμπαζε 'ς τὴν λέσχην, ὅπου πηγαίνει κάθε βράδυ! ΙΩΝΑΣ.

Υπάρχουσι τόσα εἶδη γέλωτος, ὅσα καὶ φωνήεντα.

Οἱ ἄνθρωποι, ὅσων ὁ γέλως ἤχει ὡς Α, εἶνε εἰλικρινεῖς, ἀσταθεῖς, φίλοι τοῦ θυροῦ καὶ τῆς κινήσεως.

Οἱ γελῶντες μὲ τὸ φωνήεν Ε εἶνε φλεγματικοὶ καὶ μελαγχολικοί.

Τὸ φωνήεν Ο ἐλέγχει αἰσθήματα γενναῖα, καὶ τόλμην κινήματων. Ἐάν ὁ γέλως οὗτος ἀνήκη εἰς πρόσωπον θῆλυ, ἔσο προσεκτικὸς.

Τὸ Ι εἶνε γέλως τῶν παιδίων καὶ τῶν ἀπλοικῶν, μαρτυρεῖ δὲ ἄνθρωπον περιποιητικὸν καὶ ἐπιδεκτικὸν ἀφοσιώσεως, ἀλλὰ δειλὸν καὶ ἀναποφάσιστον.

Ἀπόφυγε ὡς πανώλην πάντας ὅσων ὁ γέλως ἤχει ὡς τὸ γαλλικὸν υ. Εἶνε φιλάργυροι, ὑποκριταὶ καὶ μισάνθρωποι.

Διάστημα φυσιολόγοι πολλὰκις ἀπεράνθησαν ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐλάχιστα παρατηρεῖ τὴν θυμασίαν οὐξύναιον, τὴν ὁποίαν δεικνύουσι τὰ ζῶα πρὸς ὅσα οἱ κύριοι τῶν φέρονται ἠπίως καὶ συμπαθῶς. Ἐν παράδειγμα τοιαύτης νοημοσύνης εἶνε τὸ ἐπόμενον, ὅπερ ἀναφέρει ἡ ἀγγλικὴ ἐφημερὶς «Little Folks Magazine».

Ἰσπανὸς χωρικός, κατοικῶν εἰς τὰ προάστεια τῆς Μαδρίτης, ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἤρχετο κατ' ἐκάστην εἰς τὴν πόλιν ὀδηγῶν ὄνον φορτωμένον δύο στάμνους γάλακτος, ὅπερ ἐπώλει εἰς τοὺς πελάτας του. Ἡμέραν τινὰ ὁ χωρικός ἠσθένησεν, ἡ δὲ σύζυγός του ἐπρότεινε νὰ πέμψωσι μόνον τὸν ὄνον νὰ φέρῃ τὸ γάλα εἰς τοὺς πελάτας. Τοῦ ἀνδρὸς συναιδέσαντος, αἱ στάμνοι πλήρεις γάλακτος ἐφορτώθησαν ἐπὶ τοῦ ὄνου, τεμάχιον δὲ χάρτου προσηρτήθη εἰς τὸ προμετωπίδιον τοῦ ζώου, δι' οὗ παρεκαλοῦντο οἱ πελάται νὰ λάβουν ἕκαστος μόνος τὸ ἀναγκαιῶν γάλα, καὶ νὰ κλείσσουν πάλιν καλὰ τὰς στάμνους. Ὁ ὄνος ἀνεχώρησε μόνος, μετὰ τινὰ δὲ ὥραν ἐπανῆλθε φέρων κενὰς τὰς στάμνους εἰς τὴν θέσιν των. Ἀναβρώσας ὁ κύριος τοῦ ὄνου ἐξῆλθε πάλιν κατὰ τὸ σῦνηθες εἰς τὸν προκρινὸν γῦρον μὲ τὸ γάλα, ἐρωτήσας δὲ τοὺς πελάτας του ἂν ὁ ὄνος τοῖς ἔφερε τακτικῶς τὸ γάλα, ἔμαθεν ὅτι τὸ ζῶον, ἅμα φθάνον ἐνώπιον ἐκάστης θύρας, ἵστατο περιμένον νὰ ἔλθωσι νὰ λάβωσι τὸ γάλα, χωρὶς ποτε νὰ ἀπατηθῇ, ἐνίοτε δὲ καὶ ἔσυρε διὰ τῶν ὀδόντων τὸν κώδωνα, ὅταν ἠργοπόρουσι νὰ ἐξέλθωσι.

Ἡ μικρὰ αὕτη ἀφήγησις εἶνε ἔπαινος οὐ μόνον τῆς νοημοσύνης τοῦ ζώου, ὅπερ θεωρεῖται ὡς τὸ πρωτότυπον τῆς ἡλιθιότητος, ἀλλὰ καὶ τῆς παροιμιώδους τιμιότητος τοῦ λαοῦ τῆς Ἰσπανίας, μεταξὺ τοῦ ὁποίου σπανιώτατον εἶνε νὰ ἀπαντήσῃ τις κλέπτην.

Ἀπὸ ποίας ἡλικίας ἐπιτρέπεται εἰς τὸν ἄνθρωπον νὰ συνέρχεται εἰς γάμον; Περὶ τούτου διαφωνοῦσιν αἱ νομοθεσίαι τῶν διαφόρων τῆς Εὐρώπης Κρατῶν. Ἴδου δὲ πῶς ὀρίζεται ὁ κατώ-

τατος ὅρος τῆς ἡλικίας κατὰ τὰ διάφορα Κράτη. Ἐν Αὐστρίᾳ δι' ἀμφοτέρα τὰ γένη ἀπαιτεῖται ἡλικία 14 ἐτῶν. Ἐν Βελγίῳ διὰ μὲν τοὺς ἄνδρας ἡλικία 18 ἐτῶν, διὰ δὲ τὰς γυναῖκας 15. Ἐν Γερμανίᾳ 18 διὰ τοὺς ἄνδρας καὶ 14 διὰ τὰς γυναῖκας. Ἐν Ἰσπανίᾳ 14 διὰ τοὺς ἄνδρας καὶ 12 διὰ τὰς γυναῖκας. Ἐν Γαλλίᾳ διὰ τοὺς ἄνδρας 18, διὰ τὰς γυναῖκας 15. Ἐν Οὐγγαρίᾳ οἱ μὲν καθολικοὶ καὶ ὀρθόδοξοι ἀπαιτοῦσιν ἡλικίαν διὰ τοὺς ἄνδρας ἐτῶν 14, διὰ τὰς γυναῖκας 12· οἱ δὲ διαμαρτυρούμενοι διὰ τοὺς ἄνδρας 18, διὰ τὰς γυναῖκας 15 ἐτῶν. Ἐν Ἰταλίᾳ διὰ τοὺς ἄνδρας 18, διὰ τὰς γυναῖκας 15. Ἐν Πορτογαλίᾳ 14 διὰ τοὺς ἄνδρας, 12 διὰ τὰς γυναῖκας. Ἐν Ρωσίᾳ 18 διὰ τοὺς ἄνδρας, 15 διὰ τὰς γυναῖκας. Ἐν Ρουμανίᾳ 18 διὰ τοὺς ἄνδρας, 16 διὰ τὰς γυναῖκας· ἐν Σαξωνίᾳ ὡσαύτως. Ἐν Ἑλβετίᾳ ποικίλλει εἰς τὰς διαφόρους ἐπαρχίας ἀπὸ 14 μέχρις 20 διὰ τοὺς ἄνδρας, καὶ ἀπὸ 12 μέχρι 17 διὰ τὰς γυναῖκας. Ἐν Τουρκίᾳ δὲ ἐπιτρέπουσι τὸν γάμον ἅμα τῇ ἡβῃ.

Ἡ πόλις τῆς Νέας Ὠρκῆς ἐδέχθη κατὰ τὸ τρέχον ἔτος περὶ τὰς 180,000 μεταναστῶν ἐξ Εὐρώπης· εἰς τετρακοσίας δὲ χιλιάδας προὔπολογίζεται ὁ ἀριθμὸς τῶν μεταναστῶν, οἵτινες κατὰ τὸ 1880 θέλουσιν ἐγκατασταθῆ ἐν Ἀμερικῇ. Ὡς γνωστὸν, ὁ πληθυσμὸς τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν εἶνε σήμερον περὶ τὰ 50,000,000, ἐξ ὧν, ἀπὸ τοῦ 1820 μόνον, ἡ Εὐρώπη ἀπέστειλε περὶ τὰ 10,000,000 διὰ τῆς μεταναστεύσεως.

Εἰς ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ.

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Πρὸς διευκόλυνσιν τῆς χωνεύσεως προτιμητέα εἶνε μετὰ τὸ γεῦμα ἡ ἀνάπαυσις ἢ ἡ κινήσις;

Εἰς τὸ ἐρώτημα τοῦτο γενικῶς δύναται τις νὰ ἀπαντήσῃ ὅτι τὴ καλλίτερον εἶνε ἀμέσως μετὰ τὸ γεῦμα νὰ μὴ ἐπιχειρῇ τις οὐδεμίαν ἄσκησιν.

Δύο ἔξοχοι Γάλλοι καθηγηταὶ, ὁ Claude Bernard καὶ ὁ Robin, ἐποίησαν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου πείραμα μηδεμίαν καταλείπον ἀμφιβολίαν. Ἐδοσαν εἰς δύο κύνας τοῦ αὐτοῦ εἴδους καὶ τῆς αὐτῆς δυνάμεως νὰ φάγωσιν ἴσον τεμάχιον ἑκάτερος ἐκ τοῦ αὐτοῦ πλακοῦντος, μεθ' οὗ τὸν μὲν ἀφήκαν νὰ ἀναπαυθῇ, τὸν δὲ ἔφεραν εἰς περιπάτον. Μετὰ τινὰ ὥραν φονεύσαντες συγχρόνως καὶ τοὺς δύο κύνας ἐξήτασαν τὸν στόμαχον αὐτῶν. Εὗρον δὲ ὅτι ὁ μὲν στόμαχος τοῦ ἀναπαυθέντος εἶχε τελειώσει τὴν χώνευσιν, ἐνῶ ἐν τῷ τοῦ περιπατήσαντος εἶχε γίνεαι αὕτη ἡμιτελής.

Ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου καὶ οἱ Ἀγγλοὶ ἔχουσι τὸ ἐπόμενον λόγιον:

After dinner sit a white,
After supper walk a mile.

ἦτοι «Μετὰ καλὸν γεῦμα ἀναπαύου· μετὰ λιτὸν δὲ κάμε μικρὸν περίπατον».

***